

Prebud'sa Pane, prečo spíš?

vdp. Lubomír Urbančok

8. februára 2021 ✙ Cirkev ✙ Nedeľná homília

Milovaní Bratia a Sestry !

Minulou nedeľou sme vstúpili do predpôstneho obdobia a dnes slávime ďalšiu predpôstnu nedeľu s názvom *Sexagesima*, až kým nevstúpime už takmer o 2 týždne do pôstneho obdobia, ktoré po latinsky nazývame *quadragesima*.

Ako sme rozjímali pred týždňom, týmto obdobím nás Cirkev pozýva na prípravu do duchovného boja. V tejto príprave nám dnes kladie pred náš duchovný zrak príklad Apoštola národov, svätého Pavla. V jednej z mála autobiografických pasáží nám zdieľa ťarchu, ktorú musel znášať pri ohlasovaní evanjelia:

„Od Židov som päť ráz dostal štyridsať bez jednej, tri razy ma bičovali, raz kameňovali, trikrát som stroskotal na lodi, noc a deň som bol na morských hlbínach; často na cestách, v nebezpečenstvách na riekach, v nebezpečenstvách od zbojníkov, v nebezpečenstvách od vlastného rodu, v nebezpečenstvách od pohanov, v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách v námahe a lopote, často v bdení, o hlade a smäde veľa ráz v pôstoch v zime a nahote.“ (2 Kor, 11, 25-27)

Bratia a Sestry, život kresťana katolíka nie je žiadnou prechádzkou po ružovej záhrade, tak ako nebol ani v prípade apoštola národov. Je to prijatie tvrdej reality stvorenia, ktoré v sebe nesie následky dedičného hriechu, avšak zároveň s nádejou, že toto stvorenie bolo znovu stvorené Kristovým vykupiteľským Krížom.

Aj my, tu a teraz môžeme oprávnenne volať so žalmistom, ako sme sa modlili v úvodnom vstupe: „*Prebud'sa Pane, prečo spíš? Precitni, nezavrhuaj nás naveky!*“

Keď sa nám však zdá, že loď nášho života stroskotáva, prichádza nám na útechu povzbudenie práve od samotného Pavla, keď k nemu v tých najťažších chvíľach prehovára samotný Ježiš: „*Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.*“ (2Kor 12,9)

Každý veriaci kresťan je pozvaný, aby žil všetky svoje dary, ale aj ťažkosti v odovzdanosti do Božích rúk, vedomý si tej skutočnosti, že naša schopnosť vzdorovať skúškam je priamoúmerná práve našej odovzdanosti. Modlitba odovzdanosti dona Dolinda Ruotola, u nás známa aj pod názvom Novéna, je toho najlepším prostriedkom.

Keď sme teraz v predpôstnom období pozvaní, aby sme vzdorovali rôznym ťažkostiam s naozaj bojovným duchom, aký dnes vidíme práve v Pavlovom príklade, je potrebné niektoré tieto ťažkosti aj jasne pomenovať. V tejto zložitej situácii, ktorú svet prežíva, som minulú nedeľu spomenul nezmyselnosť tvrdenia toho, že nevádi, že nemôžeme do kostola, veď Boh je všade prítomný.

Minulú nedeľu vo svojej kázni otec arcibiskup Ján Orosch upozornil na ďalšie, dnes veľmi rozšírené nebezpečenstvo – blud. Niektorí nám tvrdia, že keď nemôžeme do kostola, môžeme viac oceniť prítomnosť

Boha v Božom slove.

Odvolávajú sa tak pri tom opovážlivo na náuku II. vatikánskeho koncilu, ktorú vytrhávajú z kontextu. Citujú zo 7. bodu konštitúcie *Sacrosanctum Concilium*, kde sa hovorí: „*Prítomný je vo svojom slove.*“ Kladú tak na jednu rovinu Kristovu prítomnosť pod eucharistickými spôsobmi a jeho prítomnosť v jeho slove, zabúdajúc, že daná konštitúcia jasne definuje, kedy ide o Krista prítomného v slove – „*on sám hovorí, keď sa v Cirkvi číta Sväté písmo*“. Teda je potrebné, aby sa toto slovo čítalo v Cirkvi, čo konkrétne znamená liturgický úkon Cirkvi, keď vysvätený služobník toto slovo najprv číta v liturgii a následne ho ohlasuje prostredníctvom náuky Cirkvi v homílii.

Následne sa snažia tí, ktorí podobné bludy presadzujú, odvolávať sa aj na ďalší bod koncilu, keď sa hovorí v konštitúcii *Dei Verbum*: „*Cirkev vždy mala v úcte Božie Písma tak, ako samo Pánovo telo – najmä v posvätnnej liturgii.*“ DV 21

Toto mylné tvrdenie a teda kladenie na jednu rovinu Eucharistie a Svätého písma vyhlásilo za mylné Pápežské dikastérium na interpretáciu II. vatikánskeho koncilu, keď vo svojej odpovedi z 5. februára 1968, uviedlo, že pojem *sicut* nemožno vysvetľovať tak, že rovnako uctieваме Sväté písmo ako Eucharistiю a je ho potrebné čítať v línii aj s encyklikami *Mysterium Fidei* a *Eucharisticum Mysterium*, v ktorých podobné novodobé bludy, vychádzajúce z mylnej teológie rozšírenej po II. vatikánskom koncile, dezinterpretujúce náuku koncilu, odsudzuje Pavol VI.

Bratia a sestry. Táto úvaha sa môže mnohým zdať príliš abstraktná. Ale spytujme si svedomie, koľkokrát sme podvedome tlačení k tomuto postoju?

Benedikt XVI. si bol dobre vedomý tendencie straty pravej katolíckej viery, keď vo svojej knihe *Ježiš Nazaretský* upozorňuje: „*Ježiš nie je len učiteľom, ale je taktiež aj Vykupiteľom všetkých ľudí. Ježiš, ktorý nás vyučuje, je v tom istom čase aj Ježiš, ktorý je našim Vykupiteľom.*“ [1]

Je to snaha o naše odtrhnutie od podstaty našej viery, v ktorej stredobode je vždy Vykupiteľská obeta Kríža, ktorá sa sprítomňuje vo svätej omši.

Nesmieme sa nechať obrať o našu katolícku vieru podobnými nezmyselnými snahami, veď Boh je všade, alebo že veď je prítomný aj v Božom slove. Takéto nebezpečné a chybné tvrdenia vedú len k zľahčovaniu závažnosti situácie.

Je azda náhoda, že v okolitých krajinách sú dovolené sväté omše a počet nakazených a zvlášť mŕtvych je nižší ako u nás? Slovensko je jediná krajina v okolí, ktorá nemá absolútne možnosť bohoslužieb a zároveň sme na tom najhoršie. Súčasný sofistikovaný boj proti katolíckej viere nás doviedol do situácie, keď možno nie sme deklarovaní ateisti, ale sme praktickí ateisti, kedy už nemáme vieru, že Ježiš je tu medzi nami v Eucharistii v každom chráme a čaká, že ho prideme pozdraviť a budeme mu vzdávať úctu v Duchu a Pravde – teda v liturgii katolíckej Cirkvi.

Apoštol národov nám dnes dáva jasný recept, ako prechádzať týmto ťažkým obdobím. V odovzdanosti do Božích rúk. Odovzdať sa do nich neznamená mať pasívny postoj, veď už nejako len bude. Odovzdanosť znamená uvedomiť si, že svet je v Božích rukách a konečným Pánom nie sú rozliční politici, a iní zdanlivo mocní tohto sveta, tak ako pánom nad Ježišom nebol Pilát. Odovzdanosť znamená, aby sme viac zatiahli na

hlbinu v tomto zdanlivom kráľovstve diabla, ktoré sa tu okolo nás rozmáha.

Veľký maďarský kazateľ, otec Barsi Balázs, ktorý strávil s chorobou Covid niekoľko týždňov v nemocnici a dosť dlho sa z nej ešte doliečuje, povedal nasledovné: *„Je povinnosťou každého, kto trpí ochorením Covid, aby svoje utrpenie obetoval za pád tohto rozmáhajúceho sa diablovho zla vo svete.“* Obetujme na tento úmysel všetky ťažkosti, ktoré prežívame a modlime sa napokon modlitbu Dona Dolinda, z jeho katechézy o vzkriesení Lazára:

„Príď k nám dobrý Ježišu, a keď tu nenájdeš vieru po akej túžiš, vzbud' ju svojím milosrdenstvom, ale prosím zasiahni rýchlo vo svete triumfom Tvojej lásky. Nepočúvaj hlas tých, ktorí sa modlia povrchrne a bez viery, ale pohliadni na vieru svojej Cirkvi a vypočuj jej modlitbu, ktorá sa k Tebe dvíha vo dne i v noci. Tento svet je už rozkladajúcou sa, smradľavou mŕtvolou, ale Ty, ktorý si vzkriesil Lazára z hrobu, v ktorom ležal, Ty ho môžeš vzkriesiť svojím všemohúcim hlasom. Príď k nám Pane, do tohto sveta, kraluj v dušiach dobrý Ježišu, príď, lebo Ťa čakáme a prosíme, už viac nemeškaj...“ [2]

AMEN

[1] J. Ratzinger, *Jesus of Nazareth, From the Baptism in the Jordan to the Transfiguration*, trans. A. Walker (New York et al.: Doubleday, 2008), p. 65.

[2] Don Dolindo Ruotolo, *la Vita di N.S. Gesù Cristo*, p. 763-764.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/prebud-sa-pane-preco-spis/>